

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא לאור עלידי
צעירי אגודת חב"ד - המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

מתכוננים לשמח

צעירי חב"ד נערכים למבצע הגדול של הבאת שמחת פורים להמוני בית ישראל. תשומת לב תיוחד להבאת שמחת החג לשלושת אלפים משפחות של אלמנות צה"ל ונפגעי הטרור. כל משפחה כזאת תזכה בפורים לביקור מיוחד של נציגי חב"ד, שיביאו לה משלוח מנות מהודר וישמחו את ליבה. כמרכן יזכו צעירי חב"ד במצוות החג את כוחות הביטחון, מאושפים במרכזים הרפואיים, קשישים, אסירים וכו'.

מפגש בוגרים

מפגש ארצי של בוגרי בית הספר למלאכה בכפר חב"ד יהיה א"ה ביום שלישי, ה' באדר (24.2), בשעה 6 בערב, בבית הכנסת הגדול של מתחם בית הספר. מי שלא קיבלו הזמנה מתבקשים לעדכן את פרטיהם אצל הרב משה אדרעי, טל' 054-7770713.

אנגלית חסידית

הגב' מירה בן-קיש הפיקה את תקליטור השמע לימוד אנגלית לילדה החסידית. התקליטור מיועד לבנות בכיתות ג'ה, הלומדות אנגלית. יש בו דקלומים ושירים חסידיים באנגלית, בביצוע תלמידות חב"ד בקריית שמואל. טל' 055-6627708.

זמני השבוע

נויורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
5:18	5:53	5:49	5:23
6:19	6:54	6:52	6:20

322 בתי חב"ד לשירותכם *3770 מוקד חב"ד

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 6084000
טל' 729-72-2770100 • פקס 729-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

בוחרים בשמחה והיא תנצח

שמחה היא היכולת לראות את הכיוון הכללי בתוך ענן האבק. השמחה נובעת מן ההכרה שגם ברגעים קשים הקב"ה עמנו, והוא מכונן את האירועים

יהודי צריך לשמוח תמיד, ויש זמנים שבהם "מרבנים בשמחה"

היעדים הנכונים. גם אם הדרך מפותלת ויש בה עליות ומורדות - בסופו של דבר אנו מתקדמים. כרגע אנו נעים בתוך הפיתולים ולא תמיד רואים את התמונה הכללית, אבל איתנה אמונתנו שכללות הכול "לא ינום ולא יישן שומר ישראל".

עם ישראל צועד לעבר גאולתו. אילו זכינו הייתה הדרך ישרה, סלולה, מוארת ושמחה. לצערנו לא זכינו. בפועל הדרך רווית סבל וקשיים. אבל היא מוליכה לתכלית אחת בלבד.

לא אנחנו בוחרים לנו את משימותינו. הקב"ה ייעד אותנו לחיות בדור יתום כל-כך ולהתמודד עם גלי המבוכה והבלבול. זה תפקידנו, זו שליחותנו ההיסטורית, ועלינו למלאה בשמחה, מתוך אמונה כי "לא ייטוש ה' עמו ונחלתו לא יעזוב".

עבודת השמחה

אכן, לא פשוט להגיע להכרה הזאת, ובעיקר לא קל לתרגם אותה לרגשות שמחה ממשיים. יש לדעת, שהשמחה נחשבת עבודה - עבודת השמחה. לא תמיד השמחה באה מאליה. לעיתים יש לעמול ולהתייגע עד שמעוררים רגשות של שמחה והתרוממות רוח.

אם הקב"ה דורש מאיתנו להרבות בשמחה בימי חודש אדר - אין ספק שהדבר בכוחנו. ניתנו לנו הכוחות להיות שמחים בעצמנו ולשמח את כל סביבתנו. נבחר בשמחה והיא תנצח.

לפרשנים הפוליטיים הימים האלה הם ימי שמחה וששון. גלי השמחות עולים מכל עבר, כל יום יוצר עוד התכתשויות, ההת' בטאויות מקצינות. חגיגה של ממש. אולם הציבור הרחב חש גועל מכל תעשיית הרפש הזאת, וכבר מחכה להבחירות יהיו מאחורינו.

כדי שלא נשקע בדכודך סידרו לנו מן השמים שהבחירות יהיו בחודש אדר, שעליו נאמר "משנכנס אדר מרבנים בשמחה". החודש הזה מזכיר לכולנו את מקורות כוחו של עם ישראל - אמונה, שמחה ואופטימיות. אסור לנו להניח לפוליטיקה המכוערת לדכדך את רוחנו. יש לנו תפקידי בניין ויצירה כבירים, וכדי למלאם כראוי מן ההכרח שנהיה שרויים בשמחה וחדורי מרץ.

מרבנים בשמחה

הוראת חז"ל "מרבנים בשמחה" מוכיחה כי השמחה היא המצב הרגיל והשגרתו של יהודי. יהודי צריך תמיד להיות שמח. יש זמנים שבהם "ממעטים בשמחה", ויש זמנים שבהם "מרבנים בשמחה". בחודש אדר אנו נדרשים לשמחה יתרה ומיוחדת.

איך אפשר לשמוח ולחוש אופטימיות מול מציאות מדכדכת? לעזרתנו באה תורת החסידות, המסבירה בהרחבה כי שמחה אמיתית אינה סותרת את הצורך להתמודד עם קשיים. לו הייתה השמחה התהוללות וקלות ראש, אכן לא היה מקום לשמחה בשעות קשות, אבל שמחה אמיתית אין פירושה התעלמות מהמציאות, אלא גישה נכונה כלפיה.

שמחה היא היכולת לראות את הכיוון הכללי בתוך ענן האבק. אדם הבונה את ביתו מלא רגשות שמחה וחדווה, אף שהבנייה כרוכה בהרבה קשיים ומאמץ. הוא רואה את הבית נבנה לנגד עיניו, והדבר ממלא אותו שמחה ואושר, השמים לאין ולאפס את כל הקשיים.

השמחה נובעת מן ההכרה שגם ברגעים קשים הקב"ה עמנו, והוא מכונן את האירועים אל

יהלומים מן השמים

ישראל ולעורר את ליבו של כל יהודי, גם אם הוא נראה רחוק מכך, מכיוון שגם בכוחו של אותו יהודי לבנות משכן לקב"ה.

שלמה ידע

אדם עלול לטעון: רצוני להתגדר בד' אמות של תורה וקדושה ואיני חפץ לרדת ממדרגתי ולפעול בקרב אנשים השרויים בתוך הבלי העולם. יש להשיב לו שכבר שלמה המלך, החכם מכל אדם, שהשיג את החכמות הנשגבות ביותר, ידע שתכלית בריאת האדם אינה רוחניות אלא עבודת המקדש בגשמיות – "כִּי הִבִּיתָ הָזֶה אֶשֶׁר בָּנִיתִי".

לכל יהודי יש היכולת הרוחנית לבנות את בית המקדש בגשמיות ולהביא את הגאולה השלמה. כאשר נתמסר לעורר יהודים לבניית המשכן ולגרום ל"ידבנו לבו", נחיש את הגאולה השלמה ואת בניית בית המקדש השלישי, "מקדש ה' כוננו ידיך".

(התוועדות תשמ"ג, כרך ב, עמ' 1009)

אמרת השבוע

אהבה אמיתית

רבי יודלה הורביץ מדז'יקוב נהג לומר לחסידיו כי שמחת הזולת וצער צריכים להיות כשמחתו וצערו של האדם עצמו, וזה קיומה השלם של מצוות "ואהבת לרעך כמוך".

ערב אחד נכנס אליו אחד מחסידיו וביקש ממנו להעתיק תפילה בעבור רעייתו המקשה לילד. למחרת בבוקר הלך החסיד אל רבו לבשר לו שהכול עבר ברוך השם בשלום. שאל הרבי מתי היה המזל טוב! השיב החסיד: "בשתיים לפנות בוקר".

תמה הרבי: "למה לא הודעת לי מיד?". השיב החסיד: "לא רציתי להעיר את הרבי". נענה הצדיק: "להפך, לו היית מודיע לי, הייתי יכול לנוח מעט, אבל כך לא ישנתי כלל".

פתגם חסידי

שאלו את רבי אהרון מקרלין מה למד אצל המגיד ממזריטש. השיב: "לא כלום". שאלוהו: "מה פירוש הדבר?". השיב להם: "למדתי שהנני לא כלום"

השאלה: איך ייתכן שברשותו של כל יהודי היו עצים, זהב וכסף ונחושת ואבנים יקרות לעשיית המשכן וכליו?

ממשיך המדרש: "אף במן שהיה יורד לישראל היו יורדות בו אבנים טובות ומרגליות, והיו... באין ומלקטים אותן והיו גונזין אותן". עם המן שירד מן השמים ירדו אבנים טובות ומרגליות. נמצא שכל יהודי היה עשיר והיה בכוחו לרכוש את כל חומרי הבנייה הנחוצים למשכן.

התורה מעידה

מכאן עולה הוראה נפלאה בעבודת השם: כל יהודי בכוחו וביכולתו לבנות משכן לקב"ה. גם אם לעיתים נראה שיהודי פלוני אינו ראוי לתפקיד של "ועשו לי מקדש", יש לדעת ש"אל תִּבְטְ אֶל מְרָאֵהוּ" החיצוני, שכן התורה עצמה מעידה עליו: "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֶשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ"; בלי יוצא מן הכלל!

לכן חייבים להפיץ את היהדות בקרב כל

בפרשתנו הקב"ה מצווה את משה לקחת תרומה לבניית המשכן "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֶשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ". אומר המדרש: "בשעה שאמר הקב"ה למשה על עסקי המשכן, אמר לפניו, ריבונו של עולם, יכולין הן ישראל לעשות? אמר לו הקב"ה: אפילו אחד מישראל יכול לעשותו, שנאמר מֵאֵת כָּל אִישׁ".

מפרשי המדרש מדמים את תמיהתו של משה לתמיהת שלמה המלך בספר מלכים על בית המקדש: "הֲאֵמֶנּוּ יֵשֵׁב אֶל־הֵימָּן עַל הָאָרֶץ? הִנֵּה הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלָלוּ!". גם משה תהה כיצד מסוגלים בני אנוש להשכין את הקב"ה בעולם הזה. תשובת הקב"ה הייתה שלא זו בלבד שהדבר אפשרי, אלא בכוחו של כל יחיד לבנות את המשכן.

כל יהודי עשיר

האמירה שכל אחד ואחד מבני ישראל יכול היה לבנות את המשכן אין כוונתה לבנייה רוחנית, אלא לבנייה ממשית של המשכן, עם כל הפריטים והחומרים הדרושים לו. נשאלת

מן המעיין

תרומה | מאת הרב אליעזר ברוד

לקבל לשמה

מפרש רש"י: "לי - לשמי". לא רק נותן הצדקה צריך לתת את הצדקה לשמה, אלא גם מקבל הצדקה צריך לקבלה לשם שמים, שכן עלידי קבלת הצדקה הוא מוזכר את הנותן במצווה.

(רבי זושא מאניפולי)

הפרשה והרמה

למילה תרומה שני פירושים: הפרשה והרמה, ושניהם עולים בקנה אחד - כאשר אדם מפריש מכספו לדבר של קדושה, הוא מרים אותו מחומריותו ומגשמיותו, ומעלה לרוחניות ולקדושה.

(לקוטי שיחות)

זיכון המוח והלב

עבודת הצדקה מוזכרת את מוחו וליבו של האדם אלף פעמים ככה, ועל זה נאמר (משלי יד, ד): "צדקה תרומם גוי".

(תורה אור)

עולם הפוך

עולם הפוך הוא עולמנו: את ספרי התורה נוהגים האנשים לנשק בידיהם, ואילו נדרים הם נודרים בפה, אך אינם משלמים. עליהם לעשות להפך - לנשק את ספרי התורה בפה ואת הנדרים לשלם בידיים.

(מלבי"ם)

תרומה אחרי משפטים

מדוע נקבעה פרשת תרומה אחרי פרשת משפטים, העוסקת בדיני ממונות שבין אדם לחברו? ללמדך שאין אדם רשאי לתרום ולנדב אלא אחרי שוויא כי הכסף שלו ולא של אחרים.

(רבי יוסף יב מבריסק)

שפע ברכה

"ויקחו לי תרומה" (כה, ב). "ויקחו לי תרומה" בגימטרייה "שפע ברכה והצלחה". שכן עלידי הצדקה של בני ישראל עולה קרנם למעלה, שיהיה להם שפע של ברכה והצלחה.

(רבי מרדכי מקוזמיר)

אדם שלם

"מאת כל איש אשר ידבנו ליבו" (כה, ב). מיהו "כל איש" - אדם שלם, שכל-כולו 'איש' - מי "אשר ידבנו ליבו" - שכל-כולו מתנדב לעבודת ה' וליבו מסור ונתון תמיד אך ורק לענייני שמים.

(המגיד מקוזניץ)

גישה מתאימה

יהודי הנודב מממונו לדבר שבקדושה נתן זאת בלב חפץ, כדברי הכתוב (שמות כה, ב) "אשר ידבנו ליבו". צריך רק למצוא את הגישה המתאימה לעוררו, ואז נותן כל אחד ואחד כפי יכולתו, מי זהב, מי כסף ומי נחושת.

(לקוטי שיחות)

סוד הקמע

נקישות קלות נשמעו על דלת חדרו של רבי כלפון משה הכהן, אב בית הדין של ג'רבה שבתוניסיה. "בוא", ענה הצדיק.

אישה צעירה נכנסה אל החדר. "סבא", קראה לעבר רבי כלפון. פני הצדיק אורו. "השלום לך, נכדתי היקרה?", שיגר לעברה חיוך חם.

דמעות עלו בעיני האישה. "סבא", אמרה בקול בוכים, "באתי הפעם לבקש את ברכתך".

בדקות הבאות גוללה הנכדה את מסכת הייסורים שחוותה בכל לידותיה עד כה. קללת "בצער תלדי בנים" התקיימה בה במלוא תוקפה. נוסף על הסבל שהיה כרוך בלידה עצמה, הייתה כל לידה מסכנת את בריאותה, ולא אחת מצאה עצמה על ערש דווי בסכנת נפשות ממשית.

פניו של הסב התעננו למשמע דבריה של הנכדה, וליבו נחמץ בקרבן.

"אנא, סבי הקדוש", המשיכה הנכדה, "כבר נגדשה הסאה ואיני מסוגלת עוד לשאת את הקושי. הלוא מפורסם אתה במופתים הרבים שאתה מחולל, ורבים רבים נושעים עלייך. ברכני, סבא, וכתוב לי קמע שיבטיח כי מאכן ולהא לא אדע מכאוב, ואזכה ללדת ילדים בקלות ובבטחה".

נאנח רבי כלפון. "קמעות!?", אמר. "מה אעשה לך, נכדתי, והלוא מימי לא התעסקתי בקמעות".

התנגדותו של רבי כלפון לקמעות הייתה מן המפורסמות. "רק מי שבקי ברזי תורת הסוד רשאי לכתוב קמעות", נהג לומר, ונמנע בשיטתיות מלכתוב קמעות למבקשי ברכתו.

"אוכל לברכך בברכת כוהנים", ניסה לפייס את נכדתו, אך זו מיאנה להתפשר. "אנא, סבא", פרצה בככי, "בבקשה כתוב לי קמע. רק כשאשאר אותו עמי אחוש בטוחה".

בסופו של דבר נכמרו רחמיו של רבי כלפון. הוא נטל פיסת נייר קטנה, טבל את הקולמוס בדיו וכתב כמה מילים על הפתק. כשסיים, גלגל את הנייר, קשרו בחוט והושיטו לנכדתו. "הרי לך קמע כבקשתך", אמר.

נהרה עלתה על פניה למודות הסבל של האישה. ביד רועדת אספה את הנייר והחזיקה בו בהתרגשות. היא תחבה אותו בשרשרת שעגדה על צווארה ומכאן והלאה נשאה אותו עליה בכל עת.

הזמן חלף והאישה כרעה ללדת. באורח פלא הייתה הלידה תקינה

לא רק בעבור יולדות, אלא גם לכל חולי וצרה. הנכדה שמרה על הקמע מכל משמר, ונשאה אותו עמה לכל מקום. מעת לעת הייתה משאילה את הקמע לשבוע אחד בלבד, ולאחר מכן היה השואל מחזירו לבעליו.

יום אחד החליטו בני משפחת הנכדה לפתוח את הקמע ולחשוף את מה

וחלקה. גם ההריונות הבאים התנהלו על מי מנוחות, ולא דמו במאומה ללידות הראשונות. השמועה על הקמע הפלאי נפוצה בכל העיר. נשים רבות החלו לבקש מהאישה להשאיל להן את הקמע, ועד מהרה החלו להישמע סיפורי ניסים שחולל הקמע.

לא עבר זמן רב והתברר שהקמע יעיל

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

משכן בחיים

הכנת העולם לקראת הגאולה נעשית עליידי שני תחומים של עבודת השם: האחד – לימוד התורה, תפילה וקיום המצוות; השני – עשיית דברי הרשות מתוך כוונה לשם שמים. אחד מעקרונות החסידות הוא – הקב"ה נמצא בכל דבר והאדם יכול (וממילא חייב) לעבוד את קונו בכל מעשיו. כל מה שיהודי עושה הוא חלק מעבודתו לבוראו.

יש דברים שאדם עושה כחלק ממה שנתפס בביור כעבודת השם – להתפלל, ללמוד תורה, לקיים מצוות. יש דברים שאסור לו לעשות – כל איסורי התורה וגזרות חז"ל. אך בין שני התחומים הללו משתרע שטח פנוי לכאורה, הכולל את כל הצרכים הגשמיים של החיים – אכילה, שתייה, שינה, עבודה, מסחר, טיול וכו'. החסידות אומרת: אף עיסוקים אלה בבחינת עבודת השם ייחשבו.

הכול אלוקות

הדברים מבוססים על הוראת המשנה (אבות ב, משנה יב): "כל מעשיך יהיו לשם שמים" ועל הפסוק (משלי ג): "בכל דרכיך דעה". אין שום דבר פנוי מעבודת השם. גם דברים שהם 'מעשיך' ו'דרכיך' – צרכים ועיסוקים שלך – צריכים להיות מופנים לעבודת השם, אם בבחינת 'לשם שמים' אם בדרגה העליונה יותר – דעה.

גישה זו נובעת מהתפיסה המעמיקה של המושג 'אחדות השם'. האמת האלוקית חובקת את המציאות כולה. "הכול הוא אלוקות, ואלוקות היא הכול", כתב הגדול. נמצא אפוא שאין שום מקום למציאות אחרת מלבד זו האלוקית. המחשבה שיש תחום ששייך לקב"ה מול תחום של חיים אישיים, סותרת את 'אחדות השם'.

מי שחדור בהכרה זו מביט על כל הדברים שבעולם בדרך שונה לגמרי מהראייה החומרנית. הכול טוב אצלו סביב ציר אחד – עבודת הבורא. הוא אוכל וישן – כדי שיהיה לו כוח ללמוד ולהתפלל. הוא עוסק במלאכתו – כדי למלא את חובתו למשפחתו; כדי שיוכל לקיים את המצוות שבמנון; כדי לקיים את מצוות צדקה. הוא אינו חושב כלל על הנאה אישית, אלא על עבודת השם.

כיבוש העולם

ההבחנה בין ענייני התורה והמצוות לבין דברי הרשות חיצונית בלבד. בשניהם האדם צריך לעבוד את בוראו, אלא שבענייני התורה והמצוות הקדושה ניכרת בגלוי, ואילו בדברי הרשות האדם צריך לחשוף את הקדושה בכוחות עצמו. כשהוא משתמש בדברים הללו כראוי, הוא מגלה שייעודם האמיתי לשרת את הקדושה ולגלות את גדולת ה' בעולם. זה גם היתרון הגדול שבפעילות זו, שעלידה האדם 'כובש' את העולם החומרי ומשעבדו לקב"ה.

אלא שכאן יש שתי דרגות: 'לשם שמים' ו'בכל דרכיך דעה'. בדרגה הראשונה הדברים הגשמיים נתפסים כמציאות נפרדת מעבודת ה', אלא שהיא משרתת את הקדושה – 'לשם שמים'. בגישה השנייה אין שום הרגשה של שני דברים נפרדים, שכן הדברים הגשמיים עצמם נעשים חלק מעבודת השם, חלק מ'דעה'ו; כמו אכילת שבת, שהיא עצמה מצווה, או סעודת מצווה, אכילת קודשים וכו'. האדם שעומד בדרגה זו רואה בכל צרכיו הגשמיים את ה'דעה'ו, את הקדושה שבהם.

פעם אחת שאלו את החסיד המפורסם רבי בנימין קלצקר, איך אפשר שאדם השקוע בעסק מסובך או בעניינים גשמיים אחרים, יוכל בהיבט להיות בבחינת 'דעה'ו? השיב החסיד: הלוא אנו רואים שבשעת התפילה, ואפילו בתפילת העמידה, נופלות מחשבות בענייני עסקים; מה הפלא אפוא שבשעת העסקים נופלות מחשבות על 'אין עוד מלבדו'!...

שכתוב בו. בחרדת קודש פתחו את קפלי הנייר, בטוחים שימצאו בו צירופי שמות של מלאכים ושרפים.

מה רבה הייתה התדהמה כשלנגד עיניהם הופיעו פסוקי ברכת כוהנים: "יברכך השם וישמרך, יאר ה' פניך אליך ויחונך, יישא ה' פניו אליך וישם לך שלום". לא קבלה מעשית, לא מלאכים ולא שרפים...

נזכרה הנכדה במילותיו של סבה, ואלו קיבלו לפתע משנה תוקף: "יכול אני לברכך בברכת כוהנים", אמר לה כשהתחננה לקמע. ובכן, קיבלה את ברכת הכוהנים בתוך הקמע...

עשרות שנים חלפו. רבי שמואל עידאן, מנהל ישיבת 'כיסא רחמים' בבני ברק, ביקש להוציא לאור בפעם השלישית את הספר 'ברית כוהנה' שחיבר רבי כלפון. אולם מצוקה כספית חריפה לא אפשרה לו להגשים את הרעיון.

אחד ממכריו המליץ לפניו לנסוע לחיפה ולפגוש יהודי אמיד. "ודאי האיש הזה יוכל לסייע לך ולתרום ביד רחבה בעבור הוצאת הספר", אמר לו.

קם רבי שמואל ונסע לחיפה. ואכן, מארחו היה יהודי בעל לב חם ואוזן קשבת. השניים שוחחו שיחת היכרות, ולאחר מכן העלה רבי שמואל את מטרות בואו.

למשמע הדברים הרצינו פניו של המארח. בלי אומר ודברים קם ממקומו, ספר מאה לירות והעניק אותן לרבי שמואל.

זה היה סכום גבוה באותם ימים, ורבי שמואל לא יכול היה שלא להשתאות לנוכח התרומה הגבוהה. ליבו אמר לו שיש דברים בגו. לאחר שבירך את הנדיב והודה לו בכל פה, התעניין בעדינות לפשר הנדבה הנכבדה.

"בעבר", הרצינו פניו של האיש, "סבלתי רבות מהתקפי אפילפסיה. הגיעו הדברים לידי כך שלא הייתי יכול לצאת מהבית. יום אחד שמעתי על הקמע הפלאי של רבי כלפון, ולאחר מאמצים רבים השגתי אותו. וראה זה פלא: מהרגע שנשאתי אותו עליי נעלמו ההתקפים. בחלוף שבוע דרשו ממני להשיב את הקמע, אולם הצלחתי לבקש עוד ארכה ואחריה עוד אחת, עד שהמחלה נעלמה כליל! כעת מבין אתה מדוע קפצתי על ההזדמנות להשיב לרבי כלפון כגמולו הטוב ולתרום למען הפצת תורתו הקדושה? הרי אדם קדוש זה הושיע אותי והציל את חיי!".

הקמע הוסיף לנדוד ועמו סיפורי הניסים. במרוצת השנים נעלם ועקבותיו אבדו.

(על־פי 'עמוד ההוראה')

חסיד של אמת

נרשמה אפילו תלונה אחת כלפי הצוות שלו. "אנחנו עושים הכול ברגישות הגבוהה ביותר האפשרית", הוא אומר.

שאלה ללא מענה

השאלה הראשונה שהמשפחות שואלות היא: "למה? למה שמרו את זה שם עד היום?!". הרב חסיד מודה שאין לו תשובה על כך: "גם לאנשי המקצוע אין תשובה של ממש. כיום, ברוך השם, כבר לא קיימת התופעה של שמירת איברים במכון. צריך להבין שעצם הנתיחה היא ביזיון המת. ההיתר היחיד הוא רק אם יש סיכוי שעל ידי הממצאים יהיה אפשר לאתר את הרוצח".

בימונו הוא מתעד כל אירוע. הנה קטע שרשם לפני זמן: "האם פרצה בבכי. לא היו לי מילים לנחם אותה. היא סיפרה: 'אני חולה מאוד ולא ישנה בלילות. הוא היה בן יחיד. אתה יודע איזה פרח הוא היה?!... אני לא אעמוד בזה... אני לא מסוגלת לחשוב שהולכים לחפור לו בקבר'. הסברתי לה שלא חופרים לעומק, פותחים מהמצבה, או מהצד לעומק 30 ס"מ, וזה קצת הניח את דעתה".

זמן לחשבון נפש

ביום ז' באדר ייקח הרב חסיד פסק זמן כדי להשתתף בסעודת החברה קדישא השנתית. "ביום זה אנחנו עורכים חשבון נפש אישי ומבקשים

זוכרים את הסערה הציבורית שהתעוררה לפני כשלוש שנים, כשהתברר שבמכון לרפואה משפטית באבוכיביר שמורים חלקי איברים, שנלקחו במהלך נתיחה? אחרי הזעזוע והתגובות הקשות מצד משפחות הנפטרים נותרה השאלה העיקרית: מה עושים עכשיו בכל הרקמות האלה?

ובכן, מתברר שהרחק מעין הציבור מתנהלת בשלוש השנים האלה עבודה רגישה של הבאת האיברים האלה לקבורה. המשימה הוטלה על זק"א תל-אביב, שבראשה עומד הרב צביקה חסיד (43). "אנחנו יוצרים את הקשר האנושי עם המשפחה, אחרי שהיא מקבלת הודעה ממשד הבריאות", מספר הרב חסיד. "אלה רגעים איומים בעבור המשפחה. הפצע שלה נפתח מחדש".

ההחלטה בידי המשפחה

בשיחה עם המשפחה הרב חסיד מבקש לברר כיצד היא מעוניינת לקבור את שרידיו של יקירה: "אני מציג אפשרות לקבורה בקבר כללי, או פתיחת קבר המנוח והטמנה בו - מה שכמובן עדיף מבחינה הלכתית. כל משפחה מגיבה אחרת. יש המבקשים לערוך ממש הלוויה חוזרת, עם אמירת קדיש. יש המתעלפים. יש המתפרצים ככאב, ומובן שאנחנו מבינים לליבם".

עד כה הצליח הרב חסיד, בעזרת צוות המתנדבים, לפתוח יותר משימאות קברים ולהשלים את הבאת הנפטרים למנוחתם. הרב חסיד מציין שלא

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

שינוי יעדי צדקה

שאלה: מי שהבטיח לתת סכום מסוים לצדקה, האם הוא רשאי לשנות ולתת אותו למטרת צדקה אחרת?

תשובה: יש לחלק בין סוגי ההבטחות, וכן אם הכסף כבר נמסר ליעדו.

א) אדם שנדר או נשבע (ממש) לתת סכום לעני פלוני - חייב לקיים את מוצא פיו. ואין מבקשים התרה לנדרי צדקה אלא מדוחק, ואין מתירים אותם מפני הפסד עניים, וכל שכן שאין להתיר נדר שעשה אדם בעת צרה. ויש שכתבו שאפשר להתיר גם זאת בתנאי שיקבל עליו בלי נדר שכאשר ירחיב לו ה', יפרע לעניים את כל מה שנדר.

ב) אם רק הבטיח לתת תרומה לדבר מצווה או לעני, הרי זה רק מעין נדר, ונחלקו הפוסקים

לפתוח ברגישות. הרב צביקה חסיד

סליחה מהנפטרים", הוא מסביר. "שגרת העבודה היא האויב הגדול ביותר. כשאתה מטפל יום יום בנפטרים ונכנס לשגרה, אתה עלול חלילה לטעות. ביום הזה אתה עוצר ומתבונן במהות העבודה שלך. רבים מהמתנדבים צמים".

העבודה היום-יומית הקשה של מתנדבי זק"א, שנהפכת לטעונה ולמורכבת הרבה יותר בעקבות הפעילות הייחודית הזאת, נעשית מאחורי הקלעים ובלי חשיפה תקשורתית. "אנחנו עושים חסד עם הנפטר", מסיים הרב חסיד. "הוא לא יכול להודות למתנדבים. זה חסד של אמת, מסירות לאדם שאינו יכול להחזיר לך טובה".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים

368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

יש מה לספר!

כך ראשון בסדרה המכנסת את הסיפורים האהובים שפורסמו ב'שיחת השבוע'

63 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל החוגים

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 320 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

